

Lothár György

DORINA

(képes novella)

– kézirat –

*„A világ szól az emberhez, ha hagyja;
az a titok nyitja, hogy meg kell tanulni hallani.”*

Justin Cronin

Apa, álmaiban is vigyázott rám. Rajta kívül nem engedtem senkit hozzáérni az életemhez, mert féltem attól, hogy másvalaki egyszer majd nem szeret. Barátaim, az őszinte évszakok voltak. Leghűségesebbek pedig a távoli hegyek lettek. Kőarcuk tagadhatatlanul olyan volt, mint édesapám arca, amiben egyidejűleg volt jelen az öröm és az árnyékos bánat. Együtt volt benne jelen a néma sírás opálos állóvize és a fényes örömkönnypatakok csobogása. És együtt voltak így ők azok, akikről azt gondoltam, hogy soha nem születtek és nem is halnak majd meg, hanem örökké vannak.

Lassacskán bukkan fel az égen a kora nyári hajnal, alatta az emelkedő Nappal. Párát lehelnek az erdők a tájba, s a madarak, e gyöngyharmatfürdőbe lubickolni járnak. Fűszerillat bolyong a harsányan zengő udvaron.

– Legyen már elég abból, Dorina, hogy állandóan a hegyeket bámulod! – parancsolt vissza elmerengésemből a valóságba édesapám mély hangja.

– Nézzed, te is – fordultam feléje. – Nem gyönyörűek?

Miként hegyek a távolban, oly mozdulatlanul állt édesapám a kútnál. Aranynap szemével nézett rá a reggel, és a lány májusi szellő gyengéden bontogatta haját szálaire széjjel. Elgondolkozva indult el felém, karjait széttárva, majd lassan karolt át, mint féltett rügyékszereit az ágkarú fák.

– Tényleg gyönyörűek – simogatta meg a fejcskémét.

– Elmegyek hozzájuk, mert hallom a hívásukat, és ha akarod, eljöhetsz velem – mosolyogtam aggodalomtól meredő tekintetében.

– De a hegyek nem beszélnek, Dorina – dörmögte –, úgy nem is lehet a nyelvüket érteni és tudni!

Csend suhant közénk, amit bevittünk a házba. Csak édesapám halk sóhajását lehetett hallani, no meg a faragott, apró kőszentek kitartó némaságát, akik egymás mellett állva imádkoztak a kopott konyhakredencen.

– És mit mondanak azok a hegyek? – kérdezi mégis.

Nem válaszoltam, ugyanis tudtam, nem hinne a szavaimnak. Persze hogyan is hihetne bennük, ha a hegyek beszédét sem tudja hallani. Csalódottság fájdalmával a szívemben, könnyekkel az arcomon kullogtam vissza az udvarra. Ott maradt a csend a házban édesapám sóhajtásával együtt. Ott maradt még az asztalon a vajjas kalács és a langyos cukros tej, a mazsolaillat és a sok-sok kibontott dió, meg a három, apró kőszentek is, a konyhakredencen. Összetörten hevert körülöttem a reggel. Tompán zörgött benne a nemrég még csilingelő madárzene, a játékos ebcsaholás.

Véget ért a nyár. Helyére viharos őszt költözött. Mint valami könnyörtelen útonálló, lesből ölte meg a szelíd nappalok hosszát, és a deres reggelekbe kövér ködöt tömött. Rozsdavörösrre sebezte meg a fák lombozatát, a réteket pedig virágsírhalomokká tette. Az október, kegyeletből, óriási akvarell-festménynek alkotta meg hamuszürke égboltozatát. Az évszakok váltakozásai nyomán, az életem útján, örökös elmerengések kísérték. Fel sem tűnt, hogy közben elteltek az évek.

Sándor, álmaiban is vigyázott rám. Nem csak szerető férjemnek bizonyul ő nekem, de megértő társamnak is. Rajta kívül nem engedtem senkit hozzáérni az életemhez, mert féltem attól, hogy másvalaki egyszer majd nem szeret.

Barátaim, továbbra is az őszinte évszakok maradtak. Leghűségesebbnek pedig a távoli hegyek bizonyultak. Kőarcuk tagadhatatlanul olyan volt, mint Sándor arca. Egyidejűleg volt benne jelen a néma sírás opálos állóvize és a fényes örömkönnypatakok csobogása. És együtt voltak így ők azok, akikről azt gondoltam, soha nem születtek és nem is halnak majd meg, hanem örökké vannak.

Megkésve esett ki a Nap a reggelből és a szakadozott felhők közé zuhant. Édes ánizsillat áramolt az udvaron.

– Dorina, kész a reggeli! – szólított vissza a hegyeken való elmerengéséből a valóságba Sándor csendes hangja.

– Tudod, olyan jó lenne elmenni oda! Hallod? Engem hívnak!

Miként hegyek a távolban, oly mozdulatlanul állt Sándor az útnál. Átderengő napsugárszemével nézett rá a reggel, és a hús októberi szellő gyengéden bontogatta őszes haját szálaira széjjel. Lassan indult el felém, karjait széttárva, majd féltő kezeivel gyengéden ölelt át, mint ágkarjaikkal féltett leveleiket a fák.

– Hogyne hallanám! – kaptam a csókot. – Gyere, menjünk vissza a házba.



Németh Ottó: Hajnal a Dolomitokban – 25 x 58 cm, olaj, vászon
<https://nemethotto.hu/>

Alessandro temetése után Dorina Moretti (idősödő kora ellenére) útnak indult egymaga az olaszországi Dolomitokba, és többé senki nem látta. Azt beszélik, meghalni ment oda. Mások szerint viszont valamelyik kolostorban, esetleg menedékházban éldegél egyedül.

*